ΘΕΑΤΡΟ

Γράφει η Εύη Προύσαλη

Θανάσης Παπαθανασίου-Μιχάλης Ρέππας, *Ποια Ελένη;*, Εθνικό Θέατρο, Rex, 2004

Πολλές φορές φτάνει κανείς στο σημείο να αναρωτηθεί για «ποιο θέατρο» παλεύουμε σ' αυτόν τον τόπο, όταν από κεντρική σκηνή του Εθνικού μας θεάτρου παρακολουθούμε «κατασκευάσματα» -και μάλιστα τρίωρα!- σαν το έργο των Ρέππα-Παπαθανασίου: *Ποια Ελένη;* Κανονικά, θα έπρεπε όλοι βγαίνοντας να αναφωνήσουμε *ποιο θέατρο*; Διότι πραγματικά πρόκειται για παρωδία θεατρικού έργου, που κάλλιστα θα μπορούσε να φιλοξενηθεί στην παιδική σκηνή, για παιδιά Λυκείου - ίσως κι αυτό θα τα αδικούσε.

Το έργο είναι αφελές κι επιφανειακό και πραγματικά χωρίς κανένα λόγο ύπαρξης. Τι προσφέρει άραγε μια τόσο επιδερμική, καρικατουρίστικη προσέγγιση της ελληνικής μυθοπλασίας στην ελληνική δραματογραφία κι εν γένει στον σύγχρονο προβληματισμό του νεοέλληνα; Όχι μόνο δεν προσφέρει, αλλά εθίζει και το κοινό σε μιας παρωχημένης αντίληψης αισθητική τής δεκαετίας του '70, σε μια παράσταση μίγμα πρόζας-μιούζικαλ, με καλούτσικη πλοκή, ολίγα τραγούδια, τ' απαραίτητα χορευτικά κι εντυπωσιακά κοστούμια. Ό,τι δηλαδή τραβά τούς θεατές στις καλοκαιρινές επιθεωρήσεις, που όμως εκεί υπάρχει και η πολιτική σάτιρα, που ταράζει τα λιμνάζοντα νερά. Απαράδεκτο ως επιλογή του διοικητικού συμβουλίου του Εθνικού Θεάτρου.

Η σκηνοθεσία (Ρέππας-Παπαθανασίου), προσαρμοσμένη στις προδιαγραφές του έργου, κύλησε σε αναμενόμενο ύφος και ρυθμό. Καλαίσθητες οι χορογραφίες (Φωκάς Ευαγγελινός), με ανατολίζουσες επιρροές. Άκομψα τα κοστούμια (Έβελιν Σιούπη) κι επιεικώς ακαλαίσθητα τα σκηνικά (Αντώνης Δαγκλίδης-Σωτήρης Στέλιος). Το μόνο θετικό στην παράσταση ήταν η πολύ ωραία μουσική των τραγουδιών (Αφροδίτη Μάνου).

Οι ηθοποιοί υπερασπίστηκαν τους ρόλους τους αξιοπρεπώς. Ξεχώρισαν η Τζέσυ Παπουτσή (Πευκίς) για την ειλικρίνειά της και το υποκριτικό της μέτρο, που όταν θέλει κρατά -σε αντιδιαστολή με το τηλεοπτικό της ύφος. Λαμπερή παρουσία η Τάνια Τρύπη (Αφροδίτη), μεταμορφώνεται σκηνικά μεταδίδοντας πάντοτε κύματα σαγήνης. Καθ' όλα σωστή και η Τζίνυ Παπαδοπούλου (Ελένη) καθώς και ο παρτενέρ της Γιώργος Καραμίχος (Πάρης). Χαριτωμένη φιγούρα η Χριστίνα Τσαφού (Θυμαρίς). Συγκινητική η Νατάσα Μανίσαλη (Εκάβη). Απολαυστική, καίρια και μπριόζα η Βασιλική Δέλιου (Ήρα) καθώς και η Φωτεινή Ντεμίρη (Αθηνά). Οι υπόλοιποι διεκπεραίωσαν τους ρόλους τους, άλλοι λιγότερο κι άλλοι περισσότερο. Πάντως, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι μόνο η «όψις», δηλαδή το μεγαλόσωμο, δεν αρκεί για να παίξουμε τον Αγαμέμνονα, τον Αχιλλέα ή ότι άλλο.

Σίγουρα η κρατική σκηνή οφείλει να ανεβάζει και εύπεπτα έργα, που δεν προσβάλλουν όμως το επίπεδο του θεατή. Το λεκτικό, εξυπνακίστικο χιούμορ -κατά τα τηλεοπτικά ειωθότα- δεν είναι άλλοθι για να σπαταλιόνται εκατομμύρια από την κρατική σκηνή κι εξάλλου μπορούμε να το "απολαύσουμε" καθημερινά στην τηλεόραση!